

Református hitéleti lap

XIX. évfolyam 6. szám

2015. június

"ELVITT A VILÁGHÁBORÚ VÉRES FERGETEGE..." (4.)

A Világháború során nemcsak a harangok elvitele jelentett veszteséget a gyülekezeteknek. Erre példa az ácsi gyülekezet világháború alatti története, melyet vázlatosan tekintsünk át! Már 1914 őszén találunk olyan bejegyzéseket, amelyek arról szólnak, hogy a háborús viszonyok miatt a tanévet csak az 1-3 évfolyam kezdi meg, a 4-6. évfolyam csak az őszi mezei munkák elvégzése után, az ismétlődő iskolát pedig a háború végéig miniszteri és püspöki rendeletre felfüggesztik. Ugyanakkor a tanév kezdését az is nehezíti, hogy a helyi katonai parancsnokság három tantermet lefoglalt, és azokban katonákat helyezett el. A presbitérium kérte, hogy egy tantermet legalább ürítsenek ki, akkor a tanácstermet felajánlják helyette, de azt a parancsnokság nem fogadta el. Ugyancsak 1914 őszén jegyzi az egyház az első hadi kölcsönt 2000 korona értékben, „mert ez hazafias kötelesség.” (Később még legalább hét alkalommal jegyez a gyülekezet hadikölcsönt, minden alkalommal 1000-2000 korona körüli összegben.) 1915-ben már ennél szomorúbb kötelessége van a presbitériumnak: a hadba vonultak egyházi adóját törli, a háború sebesültjei, rokkantjai segélyezésére a Vöröskereszt Egyesületnek átutal 150 koronát. Egy konkrét eset a tragédiákból és a segítségből: „Pálfi Lajosné, kinek férje a harctéren hősi halált halt, egyházi adója leszállítását kéri. A gyülekezet 1916-ban a Csermák Hugó elnökletével megalakuló Vöröskereszt helyi fiókjába is belép alapító tagként 40 koronával. Ugyanakkor 20 koronával támogatja azt a kezdeményezést, mely szerint a Keresztény Ifjúsági Egyesület „jó ol-

vasnivalóval óhajtja ellátni az idegenben levő magyar hadifoglyokat.” 1915-16 fordulóján lelkészváltás is volt a gyülekezetben: Kelemen János lelkipásztor nyugdíjazását kérte. A gyülekezet szerette volna a háború végéig helyettes lelkésszel megoldani a kérdést, de ezt az egyházi felsőség nem engedte. Így megválasztották lelkészül a nyugdíjba vonult fiát, Kelemen Bélát, aki maga is az orosz frontról tért haza, ahol tábori lelkézi szolgálatot végzett. Sajnos, szomorú esemény árnyékolta be szolgálatának kezdetét: „Szomorú napja volt f. hó 6-a /1916. aug. 6/ az ácsi ref. híveknek, mivel 1823-ban készült 570 kg. súlyú, nagyon szép csengő hangú nagyobbik harangjukat a katonai parancsnokság hadi célokra requirálta. Csaknem száz esztendőn át hívogatta gyönyörű mélabús hangjával az Úr házába az ácsi ref. híveket, siratta el halottaikat, kedveseiket, most elvitték a hívek által gazdagon felkoszorúzott harangot a győri ágyúgyárba, hogy belőle ágyút öntsenek s ércetorkából halált szórjon majd elleneinkre. Az elnémult harangot a megmaradt kisebb harang bús hangja kísérte az ácsi vasútállomásig.” Az egyre súlyosbodó hadi és polgári helyzet miatt 1917-ben a presbitérium újabb levelet kap a hadvezetőségtől, hogy a még megmaradt harangot önként ajánlják fel hadi célra. A presbitérium úgy nyilatkozik, hogy a harangot önként fel nem ajánlja, de ha feltétlenül szükséges, a rekvirálásnak nem áll ellene. Erre azonban szerencsére nem került sor. 1917-ben azonban a toronysüveg vörösréz anyagát szedte le a pozsonyi katonai parancsnokság, helyette cinezett bádoggal fedették a tor-

nyot. Még ezzel sem ért véget a rekvirálások sora: 1918-ban az orgona „principal” cinsípjait vitték el hadi célra, amelyekért a „fémközpont” 1021 korona kártérítést fizetett. A sok veszteség ellenére a gyülekezet az infláció miatt rendszeresen kiegészítette a tanítók és a harangozó díjazását, támogatta a pápai kollégium diákjainak ellátását, a szegény sorsú helybeli gyerekeket ruha vagy más segéllyel látta el. Nőegylet alakult a háború éve alatt, amely ebben a munkában a lelkész és a presbitérium támasza volt. Csekély, de gesztus értékű segítség volt, hogy a háború végén, 1918 decemberében a presbitérium minden hadi szolgálatot teljesített egyháztag egyházi adó hátralékát eltörölte. Ugyanakkor már az új idők reményében Jenei István presbiter indítványozta, „hogy a viszonyok jobbra fordultával készítenő harang, egy annak idején megállapítandó emlékfelírással láttassék el, hogy ezáltal, mint történelmi emlék, egy később bekövetkező requisitiotól, esetleg megkíméltessék.” Erre azonban csak 1921-ben került sor, amikor Slezák László budapesti harangöntő műhelyében elkészült a ma is szolgáló nagyharang ezzel a felirattal: „Békesség néktek! A világháború folyama alatt elvitt harangja helyett részben közadakozásból, részben saját költségén a Szentháromság egy Isten tiszteletére öntette az ácsi református egyház 1921-ik évben, mikor nagybányai Horthy Miklós őfőméltósága volt Csonka-Magyarország kormányzója.”

Gerecsei Zsolt

"TE ENGEM KÖVESS !"

OLVASANDÓ: Jn 21,14-25

ALAPIGE: Jn 21,22b

A fent említett rész Krisztus apostolainak feladatát határozza meg, mely feladat nem más mint Jézus Krisztus bárányainak legeltetése. Ez a feladat nemcsak Péteré volt, és nemcsak az ő utódaié, hanem minden apostolé, azaz mindenkié, aki Krisztus küldötte e világban, hiszen ezt jelenti a görög apostol szó: küldött.

De nemcsak a püspökök, vagy a lelkészek Krisztus apostolai, hanem minden hívő, aki mások között él. Mindnyájunk közös feladata egymás legeltetése, mert Jézus Krisztus nyája egy igen különleges nyáj: mindenből lehet bojtár, vagy sokkal inkább vezérkos, hiszen mindenki bárány is! Egymást kell terelgetnünk, hogy el ne szédjünk az egyetlen pásztor: a mi Urunk Jézus Krisztus mellől. Erre vonatkozik a Péternek szóló háromszoros megbízatás is, és e megbízatás után a kétszeres parancs: „Te engem kövess!”

Szól e parancs annak a Péternek, aki gyáván, hazug módon háromszor is megtagadta Urát mire a kakas megszólalt nagypéntek hajnalán, azután hogy megfogadta a halálba is követi Mesterét. Mi értelme van mindennek? Hiszen Péter csúfos bukásával bizonyosságot tett arról, hogy nem méltó még a tanítványságra sem, nem hogy arra, hogy mások vezetőjévé legyen?!

Ez a Péter azonban nem az a Péter, mert a felolvasott történet nem azzal kezdődik, hogy Jézus azt mondja Péternek: „Te engem kövess!” A történet a Tiberiás-tengeri nagy halfogással kezdődik. Egy csodával, amelyről a tanítványok felismerik Mesterüket, majd Jézus és Péter személyes beszélgetésével, ahol Péter igaz bűnbánattal bizonyosságot tesz arról, hogy immár igazán szereti Urát.

Nagyon különös ugyanis kettejük beszélgetése, amit magyar nyelvünk nem tud igazán visszaadni, bár a mi fordításainkban is észre vehető, hogy Jézus mindig mást kérdez, míg Péter kétszer ugyanazt válaszolja, harmadszor azonban megszomorodik és őszintébb, hitvalló választ ad.

Jézus mindig mást kérdez, és a kérdései egyre kevesebbről szólnak: jobban szeretsz-e náluk, szeretsz-e igazán, szeretsz-e egyáltalán. Az eredeti szöveg talán még ennél is finomabban és árnyaltabban fogalmaz.

Jézus egyre kevesebbet vár Pétertől, aki már az első két alkalommal is igennel válaszol, ám a válasza mindkét alkalommal kicsit elhamarkodott. Épp olyan, mint a nagypéntek előtti fogadalmam, arról, hogy még a halálba is követi Jézust. Harmadszor azonban Péter megszomorodik és a válaszát hitvallás előzi meg: „Uram te mindet tudsz, te tudod... te ismered ...hogy szeretlek téged.”

Jézus eddig is tudta, immár Péter is tudja. Háromszori tagadására, most háromszori igen a válasz. Három bűnre három bocsánat, és a helyreállított tanítványi élet háromszoros megbízatást kap: felemeltetik, hogy a Főpásztort Jézus Krisztust követve legeltesse

keresztyén elhívatásunkban. Bármilyen hatalmas vétünk is van, bármilyen hatalmas bűnt követtünk is el, van rá bocsánat Jézus Krisztusban, ha igaz bűnbánattal elé tudunk állni, tudva, hogy Őelőle semmit sem rejthetünk el, hiszen Ő mindent tud, és minket is igazán ismer. Neki van hatalma arra, hogy minket is újjáteremtsen, és nekünk is tiszta lapot adjon, amivel új úton indulhatunk, megszabadulva korábbi bűneinktől, a vétkeink súlya nélkül, mehetünk egyenest a cél felé hű Mesterünk után.

Mert csak így van értelme a megújulásnak, ha újjászületve Krisztust követjük, és csak Őrá hallgatunk. Őt kell követnünk, hogy a jó úton maradjunk, és hogy másokat is vezetni tudjunk. Őt kell követnünk, egymásra is figyelve, nehogy bármelyikünk elveszzen, és nehogy épp az vesszen el, akit ránk bízott a Jó Pásztor, aki életét adta juhaiért.

Krisztust kell követnünk, és amíg a vezérkosok – püspökök, lelkészek, tanítók, presbíterek, vagy bármely más egyháztag – Krisztust követik, addig velük együtt kell mennünk, tisztelve őket, mert Krisztustól kapott megbízatásuk van, de fontos, hogy tudjuk, valójában nem őket követjük, még ha a nyájban előttünk is mennek, hanem velük együtt Jézus Krisztust. (Ne egymás tomporánál lógassuk a fejünket, hanem nézzünk föl, hogy lássuk a Pásztort!)

Ő minket is hív szüntelenül, minket is figyelmeztet: „Te engem kövess!” Halljuk hát meg e figyelmeztető szót, hallgassunk az Ő szavára, és kövessük Őt, mindenben keresztyénül, mert egyedül Ő vezethet el minket a mennyek országába, mert Ő életét adta mindnyájunkért, hogy számunkra is megszerezze a bűnbocsánatot és az örök életet. Ő az, aki téged is hív, nem azért hogy szolgálj neki, hanem hogy kövesd Őt, mert Ő ismeri az utat egyedül, amely elvezet a célhoz. Jézus Krisztus neked is megszerezte a bűnbocsánatot és az örök életet, s az Ő szava neked is szól: „Te engem kövess!”

Ámen

Bátki Dávid

és őrizze a juhokat. Sőt mi több, a korábban gyáván, hazug módon megtagadott fogadalmat – miszerint Péter a halálba is követi Mesterét – Jézus megújítja, és amit Péter Nagypénteken még nem tehetett meg, élete végén megteszi majd, amikor vértanúhalált hal Krisztusért.

Csak ezután a hitvallás után mondja Jézus először Péternek: „Kövess engem!” Majd miután Péter rákérdez János sorsára, azután hangzik a nyomatékosabb parancs: „Te engem kövess!”

E történet mindnyájunk számára nyilvánvalóvá teszi, hogy Jézus Krisztusnak van hatalma megújítani minket

"SZOKTUK, MUSZÁJ, KELL, VAGY CSAK..."

Gondolatok a konfirmációról

A legtöbb gyülekezetben hamarosan itt a konfirmáció ideje. A mi két kis gyülekezetünkben is összesen tizennyolcan vettek részt ebben az évben konfirmációi oktatásban. Mindnyájukra nagyon büszkék vagyunk, és minden egyes konfirmandusnak - minden református gyülekezetben - gratulálunk kitartásáért, és kívánunk nekik sok sikert, a konfirmációi vizsgához, és a fogadalomtételhez. Azonban óhatatlanul is felmerült bennem a kérdés, hogy vajon ez a sok fiatal, és főleg az ő családjaik mit gondolhatnak a konfirmációról, hiszen ritkán van olyan, hogy egy dologban tizennyolc család minden tagja teljesen egyetért.

Bár megtanítjuk a gyerekeknek, hogy mi is az a konfirmáció, más a megtanult válasz, a megszerzett tudás, mindenkinek a saját élethelyzete, a családja, és a saját érzései árnyalják ezt a képet. Azok a gyermekek pedig, amelyek Szénási Sándor Megtaláltuk a Messiást című konfirmációi felkészítő könyvét követik már a felkészülés elején szembesülnek vele, hogy az első leckében felteszi a kérdést a könyv, hogy: „te miért szeretnél konfirmálni?”.

Természetesen okos lelkész nem tesz fel olyan kérdést, amire nem akarja tudni a választ. Ezért én is csupán csak annyit mondtam a konfirmandusoknak, hogy gondolkodjanak el ezen, és magukban válaszolják meg a kérdést. Mivel ez a téma református egyházunk jövőjét érinti, talán komolyabb elmélkedést is megérne, mint egy újságcikk.

Úgy gondolom, hogy ahány ember annyi válasz. Mi, templomba járó felnőttek sem válaszolnánk egyformán. Sőt igazából azt hiszem, hogy mi mindnyájan egyen-egyenként is különböző választ adnánk, attól függően mikor kérdeznek meg minket, fiatal korunkban, felnőttként, vagy idősebb emberként.

Az egyik nagy indok, hogy miért konfirmálnak a református fiatalok 13-14 éves korukban az éppen az, hogy „utána már nem kell hittanra járni”. Talán ez a legrosszabb érv, hiszen ha ennyire gyűlölték eddig, akkor miért jöttek el egyáltalán konfirmációi felkészítésre, ha pedig mégse volt annyira szörnyű a hitoktatás, akkor most miért akarnak szabadulni tőle a fiatalok?

Mégis talán ez a leggyakoribb indok. Tudom, hogy az életkorral változik az ember, de maga a konfirmáció, a cselekmény, az alkalom, éppen azt feltételezi, hogy ezek a fiatalok tudnak felelős döntést hozni egész életükről, ki tudják nyilvánítani a hitüket, mely alaposan megfontolt, alátámasztott hit; tudás és szívbeli bizalom.

Azután ott vannak azok a fiatalok, akik nem is tagadják, hogy szülői - vagy éppen nagyszülői - kényszerre járnak és konfirmálnak, esetleg a kényszerszerű meggyőztetésük a rokonok valamiféle jutalom ígéretével. Ezzel pedig visszanyarodtunk az eredeti problémához, a konfirmáló nem a saját akaratából és nem a saját hitéről tesz tanúbizonyságot, csupán csak arról, hogy a szülei gondoskodóak, és be akarják teljesíteni

azt a fogadalmat, amit keresztelesekor tettek, és amíg még lehet - értsd, amíg még tudnak hatni a kamasz gyerekekre - meg akarják ejteni a konfirmációt.

De még talán ez is jobb hozzáállás, mint amikor se a gyermek, se a család nem tudja megfogalmazni, hogy miért is konfirmál most a fiatal. Ebben a döntésben valamiért a közösség, pontosabban a gyülekezet gyenge, vagy erősebb kényszerítő erejét érzem én. Amikor csak azért, hogy meg ne szőlják a családot, és betartsák a szokásokat, a család inkább enged ennek a kényszernek, és „letudja” a konfirmációt. Így a gyülekezet életének szempontjából létfontosságú esemény körülbelül egy nagyon kellemetlen fogászati kezeléssel kerül egy szintre, már ami az érzelmi vetü-

tét illetve a szükségességét illeti.

Természetesen lehetne sorolni még a tapasztalatokat, és mindenki elmondhatná a sajátjait, hogy vajon miért konfirmált, vagy nem konfirmált ő, a gyermeke, a családtagja, a rokona, az ismerőse. De bárhogyan is legyen, az én meglátásom az, hogy jelenleg a konfirmáció nem tölti be azt a feladatot, melyet a mi hitvalló ősünk meghatározott, és melyet mi is jónak tartanánk: a konfirmáló fiatalok nem lesznek rögtön és azonnal a gyülekezet építő tagjai. Ráadásul a problémát tetézi, hogy nem lehet rámutatni egyetlen okra, hogy ha azt megszüntetnénk, akkor minden visszaállna a maga ékes és szép rendjébe, és akkor az egyházunk újra megerősödhetne, hitben erős, fiatal tagjai által. Így nem marad más hátra, mint az, hogy a lelkész is, évről évre máshogy áll a konfirmandusokhoz, és a konfirmáció alkalmához, néha büszkén, néha kellenetlenség, néha már csak szokásból, de nekiáll szeptemberben konfirmáció oktatást tartani, és így május tájékán pedig megszervezni az ünnepélyes fogadalomtételt. Általánosságban elmondható, hogy minél több a konfirmáló fiatal, annál boldogabb a lelkész is, meg a gyülekezet is, mert úgy érezzük, hogy csak történik valami pozitív dolog is az egyházban. A konfirmáció ugyanis még ebben a tökéletlen formájában is jó és hasznos, csupán csak annyi szükséges, hogy az egyre csökkenő emberi teljesítmény mellé a mi Urunk Istenünk nagyobb mértékben pótolja a mi hiányosságainkat az Ő kegyelmével. A konfirmáció bizony még így is a „hitre jutás alkalmává lehet”, ha az Isten megkönyörül rajtunk.

Éppen ezért nagy reménységgel vágunk neki a konfirmációi vizsgáknak és a fogadalomtételnek, hogy új, nagykorú, úrvacsorázó tagokat fogadjunk be gyülekezetünkbe. Bár az örömről beárnyékolja egy apró kis kétség. Az idén szeptembertől már a hetedik osztályosok is választhatják az iskolai hitoktatás lehetőségét. Sok gyülekezetben - így a miénkben is - hagyományosan ez volt a konfirmáció felkészítés éve, ezért felmerül bennünk, hogy az új állami szabályozás hogyan változtatja majd meg a mi gyakorlatunkat, vajon épülést vagy leépülést hoz a mi számunkra a jövő.

MVP

KONFIRMÁCIÓ A DADI GYÜLEKEZETBEN

Isten kegyelméből idén kétszer is konfirmációnak örvezhettünk a dadi református templomban. Áldozócsütörtökön öt felnőtt, majd a rá következő vasárnap három fiatal tehetett hitvallást Isten és a gyülekezet színe előtt. Hisszük, hogy Isten áldása kíséri őket továbbra is azon az úton, amelyen elindulhattak!

HELYI ÉRTÉKEK, HELYI KINCSEK

A Dadi Református Általános Iskola alapítványa indult egy nagyszabású országos pályázaton, amelynek célja a helyi értékek felkutatása és megőrzése. A munkák során találkoztam az alábbi, figyelemreméltó emlékekkel, amelyeket a pályázat keretében szeretnék megismertetni a diáksággal, ebben az írásban pedig a Hét Határ olvasóival. Történelemtanárként rögtön az jutott eszembe, micsoda mozgalmas korszakok tanúi ezek a tárgyak: a törökellenes küzdelmek korának s a Rákóczi-szabadságharcot közvetlenül megelőző éveknek.

A Dadi Református Egyházközség úrvacsorai kenyérosztó tálkája

1653-ból származik. Anyaga: arannyal futtatott színezüst. Átmérője 163 mm. Enyhén (kb. 4-5 mm) bemélyedő középrészének átmérője kb. 8 cm. Felirata ékezetek nélkül fut körbe a tálca szélén: IESUS AZ EN REMENSEGEM ELETEM ES IDVOESSEGEM ESZEM EZ TANYERUL LELKI ETELT MELLY MEG VIDAMET TYA LELKEMET

URAM ADGYAD AZ TE SZENT LELKEDET HOGY ELLYEN LELKEM TE BENNED

(Mai helyesírással: *Jézus az én reménységem, életem és üdvösségem. Eszem e tányérról lelki ételt, mely megvidámítja lelkemet. Uram, adjad a te szent lelkedet, hogy éljen lelkem tebened.*)

A feliratot a címerpajzsban látható zászlós bárány bevéselt figurája szakítja meg. A tányérka közepén az alábbi felirat olvasható az ötszirmú Luther-rózsa körül:

CSINALTATTA ANNO 1653 AZ DADI ECLESIA

A tányért rendszeresen használja a gyülekezet az úrvacsorai alkalmakon, például most legutóbb pünkösdkor is.

A gyülekezet alig ötven évvel később a már meglévő tálcháoz készítette az **1701-es úrvacsorai kelyhet**.

Anyaga: színezüst, futtatott arannyal. Magassága 191 mm, a talp átmérője 73 mm, a kehely ivórészének magassága 86 mm, átmérője 80 mm. Az ivórész forog a talpon, hogy a bor osz-

tásakor könnyebb legyen a lelkész dolga. Hármasszoros ívelt dísz támasztja a pohárrészt. Peremén az alábbi felirat fut körbe:

AZ DADI REFORMATA ECCLESIA GYON POHARA ANNO 1701

Az egyes számjegy különös mintázatú írásjegy: benne rejlik az Anno Domini rövidítéseként az A és a D betű is.

Ezt a kelyhet nem használjuk rendszeresen. Legutóbb például akkor szolgált az istentiszteleten, amikor egy beteg lány a konfirmációja után ennek segítségével részesülhetett az úrvacsora szentségében anélkül, hogy veszélyeztette volna a rendszeresen használt másik két kehelyből ivók egészségét.

Felbecsülhetetlen értékű egyházi emlékeink pár éve egy fővárosi kiállításon is szerepeltek. Bizonyára sok településen vannak ilyen - nem annyira közismert kincseink. Kutassuk fel történetüket és őrizzük meg az utókornak értékeinket!

Sárköziné Csonka Zita

NYÍLT NAP DUNAALMÁSON

2015. május 9-én 8 fős rédei csapattal elindultunk Dunaalmásra a Református Szeretetház környezetének rendberakására, takarítására az egyházmegyei diakóniai nyílt nap keretében. 8 egyházközségből, mintegy 100 fő segítette önkéntes munkájával az udvar rendbe-

Nekik elég a boldogsághoz egyetlen simogatás is és az Istenbe vetett hit. A 2015-ös év mottója a Dunaalmási Református Szeretetházban: "Isten nagyobb a szívünkénél!" 1 János.3.20

Aki mozogni tud, az segíti az ágyban fekvőket, gondoskodnak egymásról, kerekesszékekbe

teszik a mozgásképtelent és viszik ki a teraszra levegőzni, elfelejtve azt, hogy saját maga is segítségre szorul.

„Jól csak a szívvel lát az ember. Ami igazán lényeg-

ges, az a szemnek láthatatlan." (Antoine de Saint -Exupéry: A kis herceg- idézet)

A takarítás után megnéztük a foglalkoztató termet, ahol a lakók a kézügyességüket fejleszthetik. Vannak akik, szőnek, üveget festenek és különböző fejlesztő játékokon és foglalkozásokon vehetnek részt. Szájtátva néztem a szebbnél szebb gyöngyből fűzött nyakláncokat, szőtt táskákat, telefontokokat stb. Volt, amelyiket olyan lakó csinált, aki csak az egyik kezét tudja mozgatni.

Oroszi Ibolya ott dolgozó rédei munkatárs mesélte, hogy zenés esteket is szoktak tartani, ahol mindenki jól érzi magát, mozog a maga módján, mindenféle előítélet nélkül, felhőtlenül anélkül, hogy összesúgnának a háta mögött, ha elvétí a tánclepet vagy kibeszélnék, hogy épp milyen ruha van rajta. Mert ott a boldogságot nem anyagiakban, hanem szeretetben méri.

Zsebő Zsanett

tételét és a szobák takarítását.

17 évvel ezelőtt jártam ott, akkor a Rédei Általános iskola szervezésében. Örömmel láttam, hogy azóta szépen felújították az épületet (szigetelték, a nyílászárókat műanyagra cserélték, valamint napelemeket szereltek a tetőre, így a nap energiáját használva csökkentik az intézmény fenntartásának költségeit).

Az egyik szobába belépve, ismerős arcra lettem figyelmes. És igen, ő volt az, Zolika, ugyanabban a testhelyzetben, mint akkor 17 éve... Az ágyához lépve megsimogattam az arcát, amit azzal a régi, ismerős mosollyal hálált meg. Mint megtudtam, senki nem látogatja a 29 éves fiút, neki mégsem hervad le a mosoly az ajkáról. Az ápolók fáradtságát nem ismerő gondoskodása és szeretete tartja életben.

„Te egyszer s mindenkorra felelős lettél azért, amit megszeliidítettél." (Antoine de Saint -Exupéry: A kis herceg- idézet)

Elgondolkodtató, hogy mi emberek, akiknek minden megadatott, egészséges kéz, láb, miért vágyunk mindig többre, mint amink van, miért vagyunk folyton elégedetlenek.

Ha azt mondjuk a fölötteteknek: „Láttam egy szép házat, rózsaszínű téglából épült, ablakában muskátli, tetején galambok...." - sehogy sem fogják tudni elképzelni ezt a házat. Azt kell mondanunk nekik: „Láttam egy százezer frankot érő házat." Erre aztán fölkiáltanak: „Ó, milyen szép!" (Antoine de Saint -Exupéry: A kis herceg- idézet)

60 ÉVE KONFIRMÁLTAK

Pünkösdi hétfőjén a 60 éve konfirmáltak találkozájára került sor az ácsi gyülekezetben. A jubilálók közül kilencen jöttek el, többen betegségük, egészségi állapotuk miatt maradtak távol. Az igehirdetés után a jubilálók közül Varga Sándor presbiter köszöntötte az évfordulót ünneplőket és a gyülekezetet. Megemlékezett a felkészülésről, az ünnepről, Körmendi Lajos nagytiszteletű úrról. Ezután a gyülekezet lelkésze köszöntötte a megjelenteket, Péter apostol pünkösdi prédikációjának egyik igéjével. Arra hívta fel a figyelmet, hogy az ige szerint Isten tetteire gondolni nemcsak emlékezés, hanem a jelen boldog hitvallása is. A gyülekezet ajándékként napi igéket tartalmazó áhítatos könyvet és a templom képét adta át. Ódor Karolina tatai refis Reményik Sándor: „Maradj velem” című versével köszöntötte az ünneplőket. Ezt követően úrvacsorai közösségben, majd istentisztelet után közös ebéden vehettek részt a jubiláló konfirmáltak és családtagjaik.

KONFIRMÁCIÓS TALÁLKOZÓ NAGYIMÁNDON

A Nagyigmándi Református Gyülekezet konfirmációs találkozót szervezett, melyre meghívta a kerek évfordulóval ezelőtt konfirmáltakat. Az alkalomra 2015. május 9-én, délután 3 órakor került sor. Az ünnepi istentiszteleten a jelenlévők megújították konfirmációjukkor tett fogadalmukat is, majd a szertartás után késő estig lehetett beszélgetni, felemlgetni sok szép emléket. Ez úton is kívánunk évfordulós testvéreinknek jó egészséget és az Úr Isten áldását.

KONFIRMÁCIÓ BOKODON

FALU SZÜLETÉSNAPE ETÉN

Ünnepi istentiszteletre hívogattak a Bokodi református templom harangjai 2015 május 10-én. A hívogatás nem volt hiábavaló. Megtelt a kívül-belül igényesen felújított, erre az alkalomra szorgos kezek által feldíszített templom.

Kovács Tamás lelkész úr hirdette Isten igéjét. A nyitó énekként, felcsendültek a 25. zsoltár örökbecsű dallamai, a

fizikailag nem tudott jelen lenni. Isten áldását kérte a gyülekezetre és lelkipásztorára. Ekkor konfirmált: Rábai Éva, és akik már nincsenek köztünk: Szűcs Julianna és Vida Ferenc Hatvan éve, 1955-ben konfirmált: Szűcs Eszter és Takács Eszter, és akik már eltávoztak: Szűcs Sándor és Fülöp Erzsébet.

Ötven éve, 1965-ben: Szűcs Ferenc, Szűcs Attila, Szűcs József, Szűcs Éva, Varga Éva és Vida Eszter. Negyven éve, 1975-ben: Halász Ilona, Vida Judit, Vincze Sándor, Szűcs Csaba. Húsz éve: Rábai István, Gulyás Ferenc, Hajós Béla, Akóts István, Brandl Melinda, Junáczek Krisztina, Raush Renáta.

Tíz éve: Nagy Éva lett teljes jogú református gyülekezeti tag. Az ünnepi istentiszteletet, szeretetvendégség követte, ahol a régen nem látott, a községből elszármazott gyülekezeti tagok találkozhattak. Az ünnepi konfirmáció minden résztvevőnek, meghitt, lélekemelő élményt nyújtott!

Szűcs János
helytörténet kutató

Immáron évek óta a május első vasárnapján, Anyák napján emlékezünk meg községünk alapításának évfordulójáról is Etén, mivel 1648. május 6-án kelt Zichy István „Pöcsétes Levele” Győrött, mely lehetővé tette községünk újraalapítását.

Ez az ünnep a község és a gyülekezet közös ünnepe, ahogyan egykor a község és az egyházközség is együtt született újjá. A már hagyományosnak mondható rend szerint idén is ünnepi istentisztelettel vette kezdetét a nap. Ezen a templomi alkalmon került ismét átadásra az Etei Községért elismerés is, melyet a Képviselőtestület és a Presbitérium közösen alapított és közös döntéssel is ítélte oda. Az erről szóló határozatot Rohonczy László polgármester úr ismertette. Idén id. Mészáros Sándor és Szabó Sándor részesült ebben az elismerésben, mindezt a hatalmas munkáért, melyet a község és a gyülekezet életében véghezvittek, véghezvisznek. A bronz emléklapok és a díszoklevél átadását követően még az ünnepi istentisztelet keretében köszöntöttük a község legidősebb édesanyját id. Szabó Jánosné.

Délután három órától folytatódott ünnepségünk a Művelődési Házban, ahol az óvodások és az iskolások anyák napi köszöntője hangzott el, melyet a helybéli néptáncos gyerekek, és oktatóik fellépése, valamint Lipcsei Gergely hetedik osztályos tanuló trombitajátéka tett még színesebbé. Kis meglepetésként a táncos gyermekek édesanyjaikat, illetve nagymamáikat is a színpadra hívták és közös táncal ajándékozták meg őket.

Délutáni ünnepségünk zárásaként Tólos Orsolya Márta szavazatát követően elénekeltük a Szózatot és az immáron megújult faluközpontban megkoszorúztuk községünk alapításának emlékművét.

Az ünnep záró alkalma este 6 órakor kezdődött ismét a templomban, ahol Vadász Attila adott orgonakoncertet. Ezúton is köszönjük mindenkinek az aktív részvételt.

BDG

most vásárolt Johannus orgonán, Gerlei Dávid dadi tanuló szolgálatával. Isten igéje az Apostolok cselekedeteiről írott könyvből szólt, melyből sok üzenetet kaptunk.

Az Istentisztelet második részében, került sor a két fiatal: Takács Vivien és Dutka Zoltán bizonyágtételére, a gyülekezet színe előtt. A fiatalok értően és meggyőzően válaszoltak a feltett kérdésekre, fogadalmat tettek, amelynek alapján teljes jogú tagjaivá váltak református gyülekezetünknek.

Az ünnepi istentisztelet fényét emelte Suralik Ibolya és Szűcs Sándorné az alkalomhoz illő versmondása.

A presbitérium nevében Bognár Lajosné rövid beszédben köszöntötte a fogadalmat tett fiatalokat.

Szép hagyomány a gyülekezet életében, hogy meghívják és köszöntik a kerek évfordulós konfirmáltakat.

Hetven éve, 1945-ben konfirmáltak közül: Fazekas Irén, aki még az az akkor elmondott imádságára is emlékezett. Tervezte, hogy elmondja, azonban könnyei ezt megakadályozták. Barsi Lajos levelet írt, amelyet Kovács Tamás lelkész úr olvasott fel: ebben megköszöni a meghívást, lélekben igen, de

GYEREKSAROK

Kovácsné Gombos Tímea

Ugye, voltál már olyan nyári táborban, ahol jó barátságot kötöttél valakivel? Milyen érzés volt a végén elválni? Biztos vagyok benne, hogy nem könnyű. Mi emberek, felnőttek és gyerekek egyaránt nagyon nehezen válunk meg olyan emberektől, olyan dolgoktól, akik és amik örömet szereznek nekünk. Nem tudjuk elképzelni, hogy az elválásban, a búcsúzásban lehet valami jó is.

Pedig van. Áldozócsütörtök ünnepe szintén egy búcsúzásról szól, de olyanról, amiben rögtön ott lapul valami jó is.

Mi örömdetes van hát a mennybemenetel tényében?

Azok a tanítványok, mikor utánanéztek a szemük elől eltűnő Jézusnak, megéreztek valamit: azt, hogy Jézus most *közelebb* került hozzájuk, mint volt eddig! Közelebb van, mert most a mennyben van. És annak a láthatatlan világának, amit úgy hívunk, mennyország, nem az a tulajdonsága, hogy messze van tőlünk, hanem az, hogy láthatatlan a számunkra. "Felhő fogta el szemeik elől" mondja egész pontosan a leírás. Közéjük és Krisztus közé odaereszkedett egy felhő, úgy is mondhatnám, hogy a látható és láthatatlan világ közé. Ez az a felhő, ami most eltakarja előlünk

Ez azt jelenti, és azért lehet neki örülni, mert *mennyei* Jézussal ott is lehet találkozni, ahol a *földi* Jézus sosem járt! Pál apostol a damaszkuszi úton találkozott Vele. Nekem meg Budapesten, egy konferencián jelent meg először az életemben. Nem azt jelenti hát a mennybemenetel, hogy bezárult a menny, és Jézus most csukott ajtók mögött trónol valamiféle szép aranyos trónteremben, ahová emberi gondolat és imádság nem is követheti. Jézus nem ment el! A mennybemenetel után is ugyanúgy tanít, szól, gyógyít, segít, vigasztal, találkozik az Övéivel, szeret, vezérel, mint azelőtt, csak mindezt láthatatlanul! Hozzád is, ebben a pillanatban is közelebb van Jézus, mint az aki melletted ül.

Vajon a mi számunkra is olyan öröm-e Krisztus mellettünk léte, közelsége, mint a tanítványoknak volt, vagy talán éppen az a rettegés nekünk, hogy olyan Urunk van, Aki elől nem lehet elmenekülni, elbújni, Akit nem lehet lerázni, Akitől nem lehet szabadulni?!

Jó-e nekünk az Ő közelsége, vagy néha azon ügyeskedünk, hogyan lehetne valamit az Ő háta mögött tenni, az Ő tudta nélkül? Mert magunk is érezzük, hogy ezt jobb, ha nem látja. Életem, sőt a legtitkosabb gondolataim az én Uram előtt zajlanak. Lehet-e ennél nagyobb örömhír, hogy aki szeret engem és önmagát adta értem, az szemmel tartja az életemet? És ha senkinek nem lennék fontos, neki akkor is az vagyok. Ha senki nem tudna továbbsegíteni onnan, ahol elakadtam, Ő egyetlen szavával tudja mutatni az irányt, és meg tudja sokszorozni az erőt, hogy továbblépjek.

Igen: öröm-e ez ne-ked vagy rettegés? Bízgatás-e vagy fenyegetés?

Ha elfogadod Jézus feléd kínált barátságát, akkor biztos lehetsz benne, hogy soha nem félelemmel gondolsz rá, hanem boldog örömmel, és akkor a Te éneked is lehet ez.

A két kép nem egyforma!
Öt apró különbség van köztük.
KERESD MEG !

AZ ANYAKÖNYBEN OLVASTUK

II. HELVÉT HITVALLÁS

Ács: megkeresztelték: Kelemen Mírá, Márkus Dánielt, Vörös Györgyt
konfirmált: Blahó Balázs, Tamás Máté, Schill Csaba, Kovács Anna, Szendi Enikő, Farkas Rebeka, Vörös Györgyi, Szalóki Borbála, Abai Kinga, Péntek Viktória, Koronczi Kata, Szücs Nikolett

50. éves házassági évfordulón megerősítő nyilatkozatot tett: Tóth Gábor és Péntek Irén

eltemették: Tóth Károlyt, Kovács Bálintot

Bakonysárkányon megkereszteltük Nguyen Tran Norbertet

Bana — Bábolna: megkereszteltük: Némedi Hannát
eltemették: Burai Bélát

konfirmáltak: Ferenczi Károly Attila, Ferenczi Zoltán Patrik, Gerencsér Gábor István, Kerekes Bianka, Mészáros Laura, Németh Jázmin, Takács Bálint, Takács Kornél

Bábolnán: Czefernek Dorka, Herczeg Tamás, Hérics Tímea, Kőrös Virág, Töltősi Máté, Török Attila

Bokod: konfirmált: Dutka Zoltán és Takács Vivien
végső búcsút vettünk: Kese Gábor Zsoltól

Császár: Keresztelés: Szabó Edina

Temetés: Palotai István, Pordán Márta

Konfirmáció: Bedő Zsolt, Papp Júlia,

Szabó Edina, Kugli Zsófia, Friedmann Felícia, Palotai Lilla, Molnár Gábor,

Csépén konfirmált: Csorba Petra Krisztina, és Tóth Szabrina

Dad: felnőtt keresztségben részesült: Gerlei Dorottya és Petrik András
gyermekkeresztségben részesült: Juszó Ádám és Györe Petra
felnőttként konfirmált: Berei Aliz Barbara, Bogdán Tamás, Cseh Gyula, Gerlei Dorottya, Petrik András

fiatalként konfirmált: Berkovics Bernadett, Magyar Ramóna, Szabad Patrícia

végső búcsút vettünk: Horváth Bálintné

Etén konfirmáltak: Katona Rita és Szücs Veronika
eltemették: Farkas Józsefnét

Kisbér: házasságot kötött: Szalai Kálmán és Lanczendorfer Tímea

Kömlőd: eltemették Kovács Istvánt

Konfirmált: Szemeti Anna Adél, Horváth Gábor; Tóth Krisztina

Megkeresztelték Balázs Biankát, Pankasz Zsombort, Ficzer Kornélt

Környén konfirmált: Bacher Péter István

Nagyigmánd: Konfirmáltak: Kocsis Richárd, Nyitrai Gábor és Tégi Bence
Eltemették: Horváth Bálintné, Bálint János és Vincze Dénesné

Oroszlányon konfirmált: Pintér Erik Róbert, Spindler Hanna Orsolya
keresztségben részesült: Spindler Benedek Tibor

Réde: Megkereszteltük: Zsebő Angyalka Katalint

Konfirmáltak: Horváth Márk, Szilágyi Krisztofer, Takács Vilmos

Eltemették: Kóczné Farkas Mártát, Buda Vincénét, Biczó Lászlónét,

Varga Lászlónét, Venczel Lászlót, Huszár Ferencnét, Horváth Esztert

Vérteskethely: Keresztelés: Bakai Szofi

Temetés: Muzslai Györgyné

ISTEN IMÁDÁSÁRÓL, TISZTELETÉRŐL ÉS SEGÍTSÉGÜL HÍVÁSÁRÓL AZ EGYEDÜLI KÖZBENJÁRÓ JÉZUS KRISZTUS ÁLTAL

3. Annakokáért mi, a dicsőült égi lakókat vagy szenteket sem nem imádjuk, sem nem tiszteljük, sem segítségül nem hívjuk és őket az Atya előtt a mennyekben szózólóink vagy közbenjáróink gyanánt el nem ismerjük. Mert elég nekünk az Isten és a Közbenjáró Krisztus, és azt a tisztességet, mely egyedül Isten és az ő Fiát illeti meg, senki másra nem ruházzuk, mivel nyilván Ő maga mondotta: Az én dicsőségetem senki másnak nem adom. (Ésa. 42,8) Péter apostol is ezt tanítja: Nem adatott más név az embereknek az ég alatt, amely által kellene megtartatnunk, hanem a Krisztus neve. (Csel.4,12) A kik benne hit által nyugalommal találnak, bizonyára Krisztuson kívül semmi mást nem keresnek.

Mindazáltal a megboldogultakat sem meg nem vetjük, sem róluk kicsinylőleg nem vélekedünk. Elismerjük ugyanis, hogy ők Krisztus élő tagjai, Istennek barátai, kik a testet és a világot dicsőségesen meggyőzték. Szeretjük tehát és tiszteljük is őket, mint atyánkfiai, csak hogy nem valamelyes imádással, hanem tisztességes becsüléssel, általában helyes dicsérettel.

Utánozzuk is őket, mert hitők és erényeik követői és az örök idvesség örökös társai lévén, leghöbbs vágyódással és esdekléssel óhajtunk velük együtt örökké Istennél lakozni és örvendezni Krisztusban. E tekintetben helyeseljük Augustinusnak az igaz vallásról való eme nyilatkozatát: Ne legyen a mi vallásunk meghalt embereknek a tisztelése; mert ha kegyesen éltek, akkor nem olyanok, hogy ilyen tisztességre vágyjanak, sőt inkább azt kívánják, hogy Őt tiszteljük, akinek világosságában ők örvendeznek a fölött, hogy mi szolgatársai vagyunk az ő érdemének. Tisztelni valók tehát, mivel méltók a követésre, de kegyességükért semmi esetre sem imádandók. (De vera religione, c. 55.)

Újságunkat – hirdetőinknek és alapítványunk támogatóinak köszönhetően – ingyenesen juttatjuk el olvasóinkhoz !

Hét Határ Református hitéleti lap. Megjelenik minden hónap első vasárnapján Ács, Ászár, Bana, Bábolna Bokod, Csép, Császár, Dad, Ete, Kisigmánd, Kisbér, Kömlőd, Környe, Környebánya, Nagyigmánd, Oroszlány, Réde, Vérteskethely, Szákszend, Tárkány reformátusai közt

Kiadó: "Közelebb Egymáshoz" Alapítvány 2941 Ács, Fő u. 71. Felelős kiadó: **Gerecsei Zsolt** elnök

Szerkesztőség: 2853 Kömlőd, Perczel u. 26. tel.: 06-34/578-503 fax.: 06-34/470-543 email.: hethatarlap@freemail.hu

Felelős szerkesztő: **Bogáth István** Nyomtatás: MONTÁZS Press Kft. Oroszlány tel.: 20/454-35-41 Molnár Ferenc ügyvezető

Internet elérhetőség: www.hethatar.refdunantul.hu

ISSN 1417 - 7641